

Sygn. akt: I C 761/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Michalska-Księżyk
Protokolant:	stażysta Magdalena Michalska

po rozpoznaniu w dniu w Kędzierzynie-Koźlu r. z powództwa

sprawy Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K. **przeciwko**

J. Ś. o zapłatę

- zasądza od pozwanego J. Ś. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A. w K. kwotę 1.500,00 zł (tysiąc pięćset złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 09.08.2015r. do dnia 31.12.2015r., od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 930,30 zł (dziewięćset trzydzieści złotych 30/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- w pozostałym zakresie powództwo oddała;
- nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 761/16 upr.

UZASADNIENIE

Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wystąpiła przeciwko J. Ś. z powództwem o zapłatę kwoty 1730,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 09.08.2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. (uprzednio (...) sp. z o.o.), za pośrednictwem platformy internetowej, umowę pożyczki na kwotę 1200 zł. Zgodnie z treścią łączącej strony umowy, J. Ś. zobowiązana była zwrócić na rzecz pożyczkodawcy kwotę 1730 zł do dnia 08.08.2015r. Pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia. W dniu 29.12.2015 r. (...) Sp. z o.o. w W. dokonała cesji wierzytelności przysługującej jej wobec pozwanego na rzecz Kancelarii (...) S.A. w K., o czym pozwana została pisemnie poinformowana.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, nie stawiała się również na rozprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana J. Ś. w dniu 14.07.2015 r. zawarła z (...) Sp. z o.o. w W., jako poprzednikiem prawnym (...) Sp. z o.o. w W., umowę ramową pożyczki krótkoterminowej, na podstawie której (...) Sp. z o.o. w W. jako pożyczkodawca,

zobowiązał się udzielić pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 1200 zł, na wniosek złożony drogą elektroniczną. Zawarcie umowy nastąpiło przy użyciu środków porozumiewania się na odległość, poprzez utworzenie przez pozwanego na stronie internetowej pożyczkodawcy www.(...) „konta użytkownika”. W tym celu pożyczkobiorca wypełnił formularz rejestracyjny oraz zaakceptował treść warunków umowy wskazując indywidualny kod (...)przesłany na numer telefonu komórkowego. Pożyczkodawca dokonał weryfikacji zgodności danych wykorzystywanych w toku tworzenia konta z danymi z przelewu dokonanego przez pożyczkobiorcę. Pożyczkodawca przesłał pozwanemu warunki umowy.

Dowód: ramowa umowa pożyczki k. 20- 22,

W wykonaniu umowy pozwana otrzymała pożyczkę w łącznej kwocie 1200 zł w dniu 14.07.2015 r.

Dowód: operacja zlecenia przelewu k. 23.

Dnia 29.12.2015 r. powód zawarł z (...) Sp. z o.o. w W., jako następcą prawnym (...) Sp. z o.o. w W., umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył m.in. wierzytelność w stosunku do J. Ś. z tytułu umowy pożyczki z dnia 14.07.2015 r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 29.12.2015 r. k. 15-16, załącznik do umowy k.17.

Pismem z dnia 29.12.2015 r. pozwana została zawiadomiona przez powoda o cesji wierzytelności, który jednocześnie wezwał J. Ś. do zapłaty kwoty wynikającej z umowy pożyczki z dnia 14.07.2015 r. w łącznej wysokości 1789,15 zł w terminie 7 dni, z tytułu zaciągniętego zobowiązania.

Dowód: zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności k. 18-19.

Pozwana nie uiszczała należności opisanej w piśmie powoda z dnia 29.12.2015 r.

Dowód: bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie dokumentów prywatnych (art. 245 k.p.c.).

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne oraz art. 3 k.p.c. zobowiązujący strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Ciężar dowodu spoczywa na powodzie, aż do udowodnienia faktów będących podstawą żądania. Później następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

Jak stanowi art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości

W świetle art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W ocenie sądu strona powodowa wykazała zasadność roszczenia, tak w zakresie zaciągniętej przez pozwanego pożyczki krótkoterminowej i niespłacenia pożyczki w umówionym terminie, jak i przeniesienia wierzytelności z tytułu tego zobowiązania na rzecz powoda. Cesja wierzytelności została przez stronę powodową właściwie udokumentowana, zaś w załączniku do dokumentu zindywidualizowano wierzytelność względem pozwanego. Z tej przyczyny sąd uwzględnił

żądanie, co do należności głównej w kwocie 1500,00 zł, jak i odsetek ustawowych liczonych od dnia 09.08.2015 r. (art. 481 k.c. oraz art. 481 k.c. z uwzględnieniem jego nowelizacji z dnia 09.10.2015, Dz. U. 2015, poz. 1830).

W ocenie sądu, brak jest podstaw do zasądzenia na rzecz strony powodowej kwoty 230 zł tytułem kosztów wezwań telefonicznych i pisemnych. Zgodnie z treścią art. 339 § 2 kpc Sąd nie przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, jeżeli zostały one przytoczone w celu obejścia prawa i budzą uzasadnione wątpliwości. Za przyjęciem ryczałtowego kosztów monitu stoją na przeszkodzie przepisy prawa materialnego. Stosownie do treści tego przepisu: „Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny”. Nie ulega wątpliwości, iż umowa została zawarta w obrocie konsumenckim, stąd dla oceny abuzywności jej postanowień zasadnicze znaczenie ma ocena zapisów umowy w kontekście art. 385¹ § 1 kc. Przy umowie pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Mając to na uwadze przewidziane koszty wezwań do zapłaty, nie miały charakteru świadczeń głównych.. Zdaniem sądu, postanowienia o kosztach wezwań do zapłaty (kwota 230 zł) w relacji do kwoty udzielonej pożyczki (kwoty 1200 zł) kształtują prawa i obowiązki pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają jego interesy jako konsumenta (por. wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11.09.2014 r. VI ACa 1965/13 „...rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom (w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego) oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku”). Podkreślenia wymaga, iż postanowienia umów zezwalające na naliczanie opłat za wezwania do zapłaty w obrocie konsumenckim były uznawane przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone i wpisywane do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Klauzule te dotyczyły naliczania opłat za korespondencję rzędu kilkunastu złotych. Sąd stanął zatem na stanowisku, iż zastrzeżone kwoty naruszają równowagę stron stosunku obligacyjnego albowiem przewidują dla pożyczkodawcy dodatkowo świadczenie które nie jest ekwiwalentem żadnego z jego świadczeń wzajemnych. Należy podnieść, iż owa nierównowaga ma charakter rażący w kontekście wysokości kapitału pożyczki w relacji do kwoty udzielonej pożyczki.

Po drugie strona powodowa nie zaferowała sądowi żadnego dowodu z którego by wynikało kierowanie do pozwanego monitów i wezwań do zapłaty w liczbie uzasadniającej zasądzenie dochodzonej z tego tytułu kwoty. Materiał dowodowy obejmuje jedynie jedno pismo kierowane do pozwanej, stanowiące zawiadomienie o cesji wierzytelności. Zważyć nadto należy, iż w poczet materiału dowodowego powód nie przedłożył potwierdzenia doręczenia lub przynajmniej wysłania pozwanej ww. pism. Niewątpliwie to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, jakie elementy cząstkowe składają się na dochodzone roszczenie. Tymczasem strona powodowa w uzasadnieniu pozwu ograniczyła się do stwierdzenia, że uzgodniona i zaakceptowana całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwany zobowiązał się zwrócić, wynosi 1730 zł, z czego kwota pożyczki to 1200 zł, prowizja za udzielenie pożyczki wyniosła 300 zł, a nadto opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne w wysokości 230 zł. Stwierdzić należy, że obowiązujące przepisy nie ustanawiają zamkniętego katalogu kosztów związanych z udzieleniem kredytu konsumenckiego, stąd też w praktyce wykształciło się kilka rodzajów opłat często stosowanych przez przedsiębiorców w związku z zawarciem umowy pożyczki. Niewątpliwie do takich kosztów należy prowizja za udzielenie pożyczki, którą sąd uznał za uzasadnioną i uwzględnił w wyroku. Prowizja to wynagrodzenie za udzielenie pożyczki. Wątpliwości sądu budziła natomiast zasadności roszczenia o zapłatę monitów na kwotę 230 zł. Taki stan rzeczy skutkował oddaleniem powództwa w części dotyczącej tej należności.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych

doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się również na rozprawę, wobec czego należało wydać wyrok zaoczny.

W tym stanie rzeczy sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1500,00 zł, oddalając powództwo w zakresie kwoty 230 zł.

Orzeczenie o rygorze natychmiastowej wykonalności uzasadnia z kolei przepis art. 333 § 1 punkt 3 k.p.c., który nakazuje, w przypadku wydania wyroku zaocznego, nadać rygor natychmiastowej wykonalności.

Na zasądzoną kwotę w wysokości 930,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w oparciu o treść art. 98 kpc, składa się należność z tytułu wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika – 900 zł odpowiadająca § 2 pkt 3 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) opłata od pozwu w kwocie 30 zł oraz uiszczona przez stronę powodową prowizja e-C. w kwocie 0,30 zł.

Biorąc pod rozwagę poczynione ustalenia faktyczne, treść przywołanych przepisów prawa oraz przeprowadzone rozważania należało orzec jak w sentencji.